

## Hồi Thứ Mười Một

# TRUY TÂM DẤU VẾT HUYỀN Y NỮ

**B**ấy giờ, Trúc Thu Lan nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn rơi vào tình thế nguy hiểm, trong lòng lo lắng đến mặt đỏ gay la lên:

– Nhạc huynh, sao không nhanh dùng binh khí?

Nhạc Tiểu Tuấn ban đầu tuy có linh quýnh tay chân, nhưng lúc này chàng nhận ra rằng bằng vào thân pháp điều luyện của mình cũng tạm thời lẩn tránh được thế tấn công ào ạt của Hoắc Vạn Thanh, cho nên chạy mà không loạn.

Hai người một truy kích một né tránh, tốc độ cực nhanh, không đầy chớp mắt mà đã thấy Nhạc Tiểu Tuấn thoát ra từ vòng vây chưởng ảnh, quả nhiên thoát được tám chưởng liên hoàn của Hoắc Vạn Thanh.

Lại nói, Hoắc Vạn Thanh mắt không rời khỏi thân ảnh của Nhạc Tiểu Tuấn, lão không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn lại thi triển thân pháp kỳ ảo như vậy, lúc này vừa xuất hết tám chưởng trong Kiền Khôn Bát Chưởng, hai mắt trợn trừng trừng nhìn chàng, buột miệng nói:

– Người là...

Tống Văn Tuấn đứng bên ngoài nôn nóng hạ cho được Nhạc Tiểu Tuấn, chen vào thúc:

– Hoắc tổng quản không cần nói nhiều với hắn.

Hoắc Vạn Thanh bỗng nhiên thâu thế, chấp tay nói:

– Công tử, lão hủ chính đang suy nghĩ, lão trang chủ đã chấp nhận tha họ Nhạc này, nhất định không nhìn nhầm đâu, hay là chúng ta tạm thời để hắn đi.

Chẳng hiểu vì đâu tự nhiên khẩu khí thái độ lão ta thay đổi.

Trúc Thu Lan bất giác thoáng động trong lòng, thầm nghĩ:

– Hoắc Vạn Thanh vừa rồi thốt lên mấy tiếng: Người là..., nhưng không nói ra hết, chẳng lẽ nào lão ta đã nhận ra lai lịch của chàng?

Tống Văn Tuấn vẫn sắc mặt lạnh lùng ngạo mạn nói:

– Hoắc tổng quản, người đánh nhau mãi không được gì, nhanh lui để bốn công tử tự ra tay vậy.

Hoắc tổng quản ngược mắt hỏi:

– Công tử, lão hủ đã nghĩ lại, chúng ta không nên nghịch lệnh lão trang chủ...

– Không cần nói nữa.

Tống Văn Tuấn đưa tay cắt lời lão, lại tiếp:

– Hắn rành rành là đồng bọn với tặc nhân, há có thể tha cho hắn chạy?

Hoắc Vạn Thanh tỏ ra lúng túng nói:

– Chỉ e làm vậy không thỏa đáng...

Tống Văn Tuấn không để ý đến lão, sấn bước hướng tới Nhạc Tiểu Tuấn, rút phất thanh trường kiếm chĩa thẳng vào chàng gần giọng:

– Chúng ta lần trước đã đánh nhau ngoài Lã thành chưa phân thắng bại, hiện tại khéo gặp nên phân một trận cao thấp, nhanh rút kiếm ra.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Tống huynh, sao phải...

Nhưng họ Tống đã ngắt ngang, quát:

– Họ Nhạc kia, bất tất phải nói nhiều, trừ phi ngươi thúc thủ chịu trói, để bọn tráng đinh giải ngươi về bốn trang, bằng không...

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói:

– Tống huynh, tại hạ tìm được thuốc giải tự nhiên sẽ mang tới cho quý trang, quyết không có ai bức hiếp tại hạ thúc thủ chịu trói được. Nên biết tại hạ không muốn động thủ cùng các hạ không muốn động thủ cùng các người, hoàn toàn không có chữ sợ.

Tống Văn Tuấn cười lớn nói:

– Nói hay lắm, ngươi đã không muốn động thủ cùng bốn công tử, cũng không chịu thúc thủ chịu trói, vậy thì bỏ xuống đất rồi bốn công tử sẽ tha mạng cho lần này. ha ha...

Hoắc Vạn Thanh vội lên tiếng:

– Công tử...

Nhạc Tiểu Tuấn nghe câu này thì tuấn diện khởi sắc nộ, trầm giọng quát:

– Tống Văn Tuấn, ngươi chớ bức hiếp người quá đáng.

Soạt một tiếng ngân dài, quả nhiên chàng đã rút thanh nhuyễn kiếm ra cầm chắc trong tay.

Nhưng lúc này Trúc Thu Lan bỗng ái lên một tiếng nói:

– Nhạc huynh, mũi thanh kiếm sao bị gãy rồi?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì đỏ mặt, ấp úng nói:

– Hôm trước đánh nhau với Tống đại lão gia đã bị... đại lão gia dùng dũa đánh gãy, tại hạ thực áy náy vô cùng vì đã không giữ gìn được thanh bảo kiếm của cô nương.

Trúc Thu Lan mặt còn ửng hồng, cúi thấp đầu nói:

– Thanh kiếm kia đã là của huynh rồi mà...

Tống Văn Tuấn không nhẫn nại được, lên tiếng:

– Ở đây không phải là chỗ cho các người nói chuyện, bốn công tử không đủ kiên

nhân nhiều. Họ Nhạc kia, xem kiếm.

Nói rồi, quả nhiên phóng kiếm điểm tới một chiêu Tiểu Phu Vấn Lộ.

Một chiêu này nhìn cũng biết là hư chiêu, thế nhưng biểu hiện là gã đã ra tay.

Nhạc Tiểu Tuấn tay nắm nhuyễn kiếm, nhưng chưa động thủ, ngưng mắt nhìn đối phương nói:

– Tổng huynh lại muốn tử kiếm cùng tại hạ thì tại hạ cũng xin hầu tiếp, có điều chuyện cần phải nói trước cho rõ ràng, nếu khi động thủ đao kiếm không có mất, ai đã thương ai cũng không đáng.

Tổng Văn Tuấn mắt khinh khỉnh cười đáp:

– Người thật là giỏi giáo biện, đầu tiên dụng độc hai gia phụ, rồi sau đó lại giải mồm mép nói đến nỗi gia phụ ta tin là thật, nên mới dễ dàng tha cho người, thế nhưng chính Tiểu Thúy tận tai nghe Hồ lão bà nói người là người của chúng, khi chúng ta hay tin truy tìm đến đây thì phát hiện các người, thử hỏi thiên hạ có chuyện nào khéo đến thế...

Hắn càng nói càng tỏ ra giận dữ, thanh trường kiếm trong tay lại phát lên một đường, nói:

– Thôi đi, bốn công tử nói thế đã là quá rõ, hãy xem kiếm đây.

Lần này thì quả nhiên quật một đường kiếm tới trước ngực Nhạc Tiểu Tuấn, chiêu này quyết không phải là hư chiêu như chiêu đầu, ánh kiếm loáng lên bao trùm cả người chàng.

– Biểu ca...

Đúng lúc ấy, bỗng có một tiếng nữ nhân la lớn, hàm chứa nổi tức giận, tiếp liền đó “Coong” một tiếng ngân dài, ánh kiếm của Tổng Văn Tuấn tựa hồ như ánh chớp nhanh rồi tắt lịm.

Tổng Văn Tuấn còn đang ngơ ngác thì một bóng người đã lướt nhẹ vào như một làn khói mỏng, định thần nhìn kỹ mới hay một thiếu nữ che kín mặt bằng mảnh khăn mỏng, trên tay thiếu nữ một ngọn tam xích đoản kiếm đâm chặt trên kiếm của Tổng Văn Tuấn.

Cô ta không ai khác hơn là Huy Huệ Quân.

Tiếp liền theo đó là Tiểu Thúy cô nương nhảy vào, trên thắt lưng Tiểu Thúy lúc này cũng có giắt một thanh đoản kiếm như thanh kiếm trong tay Huy Huệ Quân.

Tổng Văn Tuấn lặng người giây lát rồi từ từ thu thanh trường kiếm về mỉm cười hỏi:

– Biểu muội sao cũng đến đây?

Huy Huệ Quân cũng liền thu thanh đoản kiếm trong tay nói:

– Biểu ca, sao lại ngoan cố đến thế, chỉ bằng vào một câu nói của Tiểu Thúy mà

biểu ca phải nhất định tỷ thí với Nhạc tướng công, sao không nghĩ vì cố gì Hồ lão bà bắt được Tiểu Thúy rồi lại tha nó ra?

Đây rõ ràng là muốn mượn mồm Tiểu Thúy đem lời của bà ta truyền đạt cho chúng ta nghe, vậy mà chúng ta không đi tìm Hồ lão bà mà lại tìm Nhạc tướng công là sao chứ?

Biểu ca thường ngày tự cho mình là người có trí thông minh, vậy mà lần này lại không nhận ra kế ly gián của đối phương ư?

Cô ta nói một hơi vừa nhanh vừa dữ, bên trong hàm ý trách móc, thế nhưng giọng cô ta thánh thót khiến người nghe cảm thấy dễ chịu.

Tống Văn Tuấn tợ hồ như vừa kính nể vừa úy sợ vị biểu muội này, cho nên bị nói một hồi mà chỉ vả lả nói:

– Ngu huynh và Hoắc tổng quản chạy đến đây thì đã phát hiện thấy bọn họ hai người trong trang viện này, tự nhiên không thể khiến người ta không nghi ngờ được...

Huy Huệ Quân lúc này ánh thu ba mới đưa lên người Trúc Thu Lan rồi không đợi Tống Văn Tuấn nói hết, cắt ngang ngay:

– Thế biểu ca đã hỏi xem thử Nhạc tướng công và vị cô nương này đến đây làm gì chưa?

– Ngu huynh nghe Nhạc huynh nói là bọn họ chạy đến đây để tìm cứu Tiểu Thúy, thế nhưng lời này thực khó tin...

Huy Huệ Quân cười nói:

– Tại sao lại khó tin? Tiểu Thúy chỉ vì cứu Nhạc tướng công mà bị Hồ lão bà bắt đi, Nhạc tướng công cũng chạy đến đây để tìm cứu Tiểu Thúy, là đúng lẽ thường tình chứ?

Chỉ vì biểu ca thích tin ở mình, mà không tin ở người, cho nên mới xảy ra chuyện đó thôi.

Hoắc Vạn Thanh ở bên cạnh gật đầu nói:

– Tiểu thư nói rất phải.

Huy Huệ Quân quay đầu lại hỏi:

– Hoắc tổng quản đã kiểm tra ở đây, thấy không có người sao?

Hoắc Vạn Thanh đáp:

– Vâng, lão hủ đã kiểm tra khắp nơi, tựa hồ như từ lâu bỏ hoang, do vậy khi gặp Nhạc tướng công và vị cô nương này ở đây mới xảy ra hiểu lầm.

Nhạc Tiểu Tuấn từ nay đến giờ lặng im, lúc này mới lên tiếng:

– Lúc Hoắc tổng quản vào đây có nhìn thấy một lão già lẩm cẩm ở ngoài cửa chứ?

Hoắc Vạn Thanh nói:

– Không, lão hủ và công tử lúc vào đây chẳng hề nhìn thấy một người nào.

Nhạc Tiểu Tuấn nhú mày nói:

– Cũng kỳ lạ, lúc chúng tôi vào cửa thì gặp một lão già lụ khụ, lão cứ lảm nhảm nên bị Trúc cô nương điểm huyết, sao bây giờ lại không thấy nhỉ?

Huy Huệ Quân liếc mắt nhìn Trúc Thu Lan một cái rồi hỏi:

– Vậy Nhạc tướng công có còn nhìn thấy ai nữa không?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu nói:

– Không, người ở đây tựa hồ như đã chuyển đi nơi khác, không còn giống như tối hôm qua, thế nhưng chúng cũng lưu lại nhiều dấu vết, bọn tại hạ chính đang truy tầm thì gặp Tống thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản xóc vào.

Hoắc Vạn Thanh nói:

– Đúng vậy, thế nhưng lão hủ nghe Tiểu Thúy nói là Nhạc tướng công hồi đêm bị Hồ lão bà đưa đến đây, chuyện là thế nào?

Huy Huệ Quân nghe thế “ùm” một tiếng, nói:

– Thế thì Hoắc tổng quản chưa hỏi rõ ràng, vậy mà đã cùng Nhạc tướng công xung đột rồi.

Hoắc Vạn Thanh mặt ửng đỏ, chấp tay nói giọng xin lỗi:

– Tiểu thư lượng thứ, lão hủ nhất thời lỗ mảng, thật đáng tội.

Nhạc Tiểu Tuấn bây giờ mới đem chuyện hồi đêm qua kể cho bọn họ nghe một cách tỉ mỉ.

Hoắc Vạn Thanh nghe rồi ngớ người nói:

– Nói vậy nơi đây là sào huyệt của bọn tặc, có lẽ nhân Hồ lão bà để lộ hành tung, cho nên bọn chúng mới vội vã tẩu tán đi nơi khác.

Huy Huệ Quân trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Nhạc tướng công, có phải tướng công nói tên đồng bọn với Hồ lão bà từng vờ bị thương rồi nhờ tướng công đưa thư, là họ Từ không?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp:

– Không sai, tại hạ tuy không nhìn rõ mặt hấn, thế nhưng chỉ nghe giọng nói hấn cũng nhận ra nhất định là gã họ Từ kia.

– Ừm.

Huy Huệ Quân gật đầu nói:

– Cũng có thể, hấn cũng Hồ lão bà ẩn cư bên bờ hồ là để dễ dàng thám thính Thiên Hoa Sơn trang, còn nơi đây mới chính là sào huyệt của bọn chúng.

Vị Thân cô nương mà Nhạc tướng công gặp hồi đêm có lẽ là một nhân vật trọng yếu trong tặc đảng.

Nói đến đó, ánh mắt lưu chuyển bỗng hỏi:

– Nhạc tướng công bảo là bị chúng bịt mắt đưa đến đây gặp Thân cô nương, nhưng đúng là trong phòng này chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Đúng vậy, tại hạ nhớ rất rõ, ở đây vốn có một cái bàn tròn và mấy chiếc ghế, nhưng hiện tại đã được dọn dẹp đi hết rồi, đến trên nền đất cũng được rải đầy bụi để nguy trang, nhưng tại hạ quyết không lầm.

Tống Văn Tuấn nói:

– Hoắc tổng quản nhanh dẫn người đi khắp nơi thêm lần nữa xem, có thể tìm ra nơi ẩn nấp của tặc đảng cũng nên.

Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói:

– lão hủ xin đi ngay.

Nói rồi quay người đi mang theo sau mấy tráng đinh ra khỏi phòng.

Tống Văn Tuấn lại hỏi:

– Biểu muội chúng ta có phân nhau đi lục soát hay không?

Huy Huệ Quân nói:

– Hồi đêm, khi tỉnh lại, Nhạc tướng công nhận ra mình bị giam cầm dưới một hầm sâu, nếu giờ tìm ra được cái hầm bí mật này thì có thể khám phá ra được ít nhiều dấu vết của chúng.

Tống Văn Tuấn xua tay cười nói:

– Biểu muội quả nhiên là thông minh cẩn thận, nếu không có muội nhắc nhở thì ngu huynh chẳng nghĩ ra điều này.

Huy Huệ Quân lại nói tiếp:

– Đáng tiếc là khi Nhạc tướng công bị dẫn lên đây thì bị bịt mắt, không biết giờ Nhạc tướng công có thể tìm ra mật thất đó không?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Lúc tại hạ từ mật thất đi lên, đầu tuy bị trùm kín, nhưng tại hạ để tâm ghi nhớ, chừng như đi qua hai dãy hành lang, xuyên qua năm cánh cửa, tổng cộng thêm chừng bảy mươi bước nữa thì đến nơi đây.

Trúc Thu Lan nói:

– Nhạc huynh thật là quá cẩn thận.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Tại hạ nhớ lời gia sư dạy: lúc rơi vào hiểm cảnh phải cẩn thận hết sức bình tĩnh, tuy là một việc rất nhỏ nhưng cũng không được bỏ qua.

Tại hạ lúc ấy mắt bị bịt kín, không biết mình đang ở nơi nào, cho nên phải lưu tâm để ý, có vậy mới hy vọng thoát khỏi hiểm cảnh. Vì thế lúc bị dẫn đi đã để tâm ghi nhớ.

Huy Huệ Quân nhìn chăm Trúc Thu Lan, nàng cảm giác giữa cô ta và Nhạc Tiểu Tuấn, tình cảm tựa hồ như rất thân thiết, thế nhưng không tiện hỏi, mới nói:

– Nhạc huynh nhớ kỹ như vậy thì rất tốt, chúng ta thử theo đó đi tìm xem.

Mọi người rời khỏi tiểu lâu.

Tống Văn Tuấn chìa tay ra nói:

– Nhạc huynh, mời đi trước.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Vâng, để tại hạ thử xem.

Nói rồi chàng quay người bắt đầu đi dọc trở lại theo hành lang.

Trúc Thu Lan không cần khách khí với bọn họ, lập tức bám theo sát chân Nhạc Tiểu Tuấn.

Huy Huệ Quân theo sau trong lòng cảm thấy không vui, thế nhưng không thể nói ra, đành lặng lẽ bước theo Trúc Thu Lan, kế đến là Tiểu Thúy.

Cứ vậy họ để mặc một mình Tống Văn Tuấn leo đèo đi cuối cùng, có điều là lần này bên người Tống Văn Tuấn có thêm một vị cô nương, cho nên trong lòng gã thoáng chút yên tâm, tay án đốc kiếm cứ thế mà đi.

Bọn họ năm người đi hết dãy hành lang.

Đến chỗ rẽ Nhạc Tiểu Tuấn bỗng dừng chân lại, nhú mày cố nhớ rồi bỗng đưa mắt nhìn bức tường bên trái.

Trúc Thu Lan nghiêng đầu hỏi:

– Nhạc huynh nhìn gì vậy?

Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười đáp:

– Lúc tại hạ bị đưa ra khỏi mặt đất, mắt bị bịt kín, có một vị tiểu cô nương mặc đồ đen, nắm tay tại hạ kéo đi.

Trúc Thu Lan nói:

– Nhưng việc ấy với việc huynh nhìn bức tường này có liên quan gì đến nhau chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Cô ta nắm tay trái, như vậy chẳng phải tại hạ rảnh rang tay phải hay sao chứ?

Huy Huệ Quân “a” lên một tiếng chen vào nói:

– Chẳng lẽ Nhạc tướng công đã để lại ký hiệu gì trên tường hay sao?

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp:

– Vâng, tại hạ khi vào đây đã ngẫm dừng tay vạch lên tường, hiện trên bức tường bên trái vẫn còn dấu vạch chứng tỏ hôm qua tại hạ đúng là đi theo lối này.

Mọi người đưa mắt nhìn lên vách tường, quả nhiên thấy có một đường vạch rất nhỏ, in trên vách tường, nếu không có người nói ra, thì mới nhìn thoáng qua tuyệt đối không ai có thể thấy được.

Huy Huệ Quân thán phục nói:

– Nhạc tướng công thực thông minh hơn người.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Huy tiểu thư quá khen, tại hạ lúc ấy cũng chỉ là vô tình hơi tay đụng phải bức tường mà làm vậy, không ngờ hôm nay lại hữu ích.

Trúc Thu Lan trong lòng không muốn chàng nói chuyện nhiều với Huy Huệ Quân liền thôi thúc nói:

– Nhạc huynh, đã tìm thấy ký hiệu thì đỡ công chúng ta lần mò, giờ đi nhanh lên thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn không nói gì thêm tiếp tục bước đi, lần theo vết vạch trên tường thì ra ngoài theo cửa hông, từ đây là một dãy hành lang nhỏ hẹp tựa như con hẻm, hai bên tường kín mít chạy miết.

Vì ở đây chỉ duy nhất có một hành lang nhỏ hẹp, cho nên họ không cần nhìn dấu tích mà cứ cắm đầu bước nhanh.

Đến cuối đường thì bị chặn ngang bởi một cánh cửa gỗ nặng nề, cánh cửa bị khóa kín bằng một ổ khóa đồng to tướng.

Trúc Thu Lan nói:

– Nhạc huynh nói là cả thầy đi qua năm cánh cửa, hiện tại cửa này là thứ năm đấy.

Nhạc Tiểu Tuấn nhẹ gật đầu, dùng tay vận lực bẻ khóa đẩy cửa bước vào bên trong.

Trúc Thu Lan bỗng “í” một tiếng la lên:

– Thì ra đây là hậu viện.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Như vậy là không sai, tòa mật thất này nhất định nằm đâu đó dưới hoa viên này.

Trúc Thu Lan nhú mày nói:

– Vậy thì khó, đi trong hành lang còn vạch lên tường làm dấu, nhưng ở đây...

Nhạc Tiểu Tuấn cười nói:

– Đương nhiên ở đây không thể vạch lên tường làm dấu được.

Trúc Thu Lan hỏi:

– Vậy thì huynh để gì lại làm dấu?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Tối hôm qua lúc chân chạm mặt đất thì có cảm giác đất rất mềm, chừng như là có bùn...

Trúc Thu Lan “a” lên một tiếng tiếp lời chàng:

– Hồi đêm có trận mưa nhỏ lúc đầu canh.

Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp:

– Tại hạ khi dẫm chân lên bùn trong lòng thoáng nghĩ nhanh, đi trên tất có dấu chân để lại, đến sau đó thì chân dẫm lên gạch, tại hạ vừa đi vừa cố dậm mạnh bàn chân để vết lại, giờ chúng ta đi tìm, rất có thể vết chân vẫn còn.

Tống Văn Tuấn không khỏi kinh ngạc buột miệng tán thán:

– Nhạc huynh quả là người có tâm cơ.

Mọi người vào hẳn trong hoa viên, quả nhiên sau một lúc tìm kiếm đã tìm thấy dấu chân trên nền gạch, chỉ có điều lúc này mặt trời đã lên cao, vết bùn khô trên nền gạch tàu nên nếu không để ý cũng rất khó phát hiện được.

Hoa viên khá rộng, nhân vì lần theo dấu chân cho nên chẳng mấy chốc bọn họ đã đi đến một cây cầu gạch xây quanh co khúc chiết.

Chiếc cầu này thông qua nhà thủy tạ, ngất ngưỡng phía sau là một hòn giả sơn với cây cối xum xuê, đủ loại tùng bách cổ thụ, chỉ có điều được thu nhỏ lại cho cân đối với quả núi giả, nên thoạt trông chẳng khác gì là một ngọn thiên thai.

Trước ngọn giả sơn là một bãi cỏ xanh rì, sau một trận mưa cỏ non như còn ướt mọng.

Vượt qua cầu Tống Văn Tuấn là người đầu tiên bước lên cỏ non này, bỗng quay lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Hay là Nhạc huynh khi dậm lên đất mềm chính là thảm cỏ này?

Nhạc Tiểu Tuấn đi vài bước trên trên thảm cỏ, ngưng nhìn một lúc rồi nói:

– Có lẽ không sai, vì khi vừa đặt chân lên khỏi mặt đất, bên tai nghe có tiếng tùng reo.

Trúc Thu Lan nói:

– Nói thế mật thất có thể ở ngay dưới ngọn giả sơn này.

Tống Văn Tuấn nói:

– Đi, chúng ta tìm xem.

Nói rồi sải bước tới ngọn giả sơn.

Lại nói, tuy là ngọn giả sơn, thế nhưng cũng được dựng lên những vách đá, những hang động nhỏ, thế núi kỳ bí hiểm trở.

Tống Văn Tuấn đầu tiên tìm chui vào một hang động, tuy hang hơi thấp cần phải cúi người mới chui lọt, nhưng bên trong mở rộng hai người có thể đi được, vào thêm một đoạn nữa thì có một cánh cửa.

Đẩy cửa đi vào thì thấy đó là một phòng khách nhỏ trang bị tinh nhã, một chiếc bàn bát tiên với bốn chiếc ghế dựa.

Phía sau còn có một gian bếp nhỏ thông ra phía sau một ngọn giả sơn.

Lần này cả bốn năm người lại men theo bậc cấp đi lên, có đến hơn năm mươi bậc cấp mới đến đỉnh ngọn giả sơn, trên đỉnh một khoảng đất bằng phẳng với những góc cổ tùng uốn lượn theo thời gian rữ bóng rợp mát.

Giữa khoảng trống còn lại là một chiếc bàn đá nhỏ hình lục giác, bốn chiếc đôn đá đặt làm ghế.

Quả là một nơi dùng để đánh cờ hay đàm đạo lý tưởng, chủ nhân của nó hẳn là một người có nhiều nhã hứng chẳng nghi.

Sau một hồi xem xét, không một chút gì đáng ngờ, Tống Văn Tuấn quay đầu hỏi Nhạc Tiểu Tuấn:

– Nhạc huynh nghĩ xem có nhớ nhầm không? Sao ở đây không hề nhìn thấy một dấu vết nào cả?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Tại hạ quyết không nhớ nhầm. Cứ theo như ký hiệu tại hạ để lại mà lần đến đây, mật thất kia nhất định chỉ nằm gần đâu đây thôi.

Tống Văn Tuấn nói:

– Chúng ta đã theo cách dấu hiệu của Nhạc huynh để lại mà lần đến đầu cầu, thế nhưng từ đó đến đây không còn dấu hiệu nào khác, như vậy là chưa hẳn mật thất nằm ở đây.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Tuy rằng bên này không để lại dấu hiệu gì, nhưng tại hạ hồi đêm còn nhớ lúc vừa ra khỏi mật thất thì đã hít thở không khí mát mẻ...à...

Chàng nói đến đó, chợt quay đầu nhìn xuống dưới rồi nói tiếp:

– Rất có thể cửa mật thất nằm gần cửa vào trong động giả sơn.

Trúc Thu Lan nghe vậy vội giục:

– Vậy thì chúng ta nhanh xuống xem sao.

Mọi người lại kéo nhau xuống chân ngọn giả sơn, nhưng lần này tìm cửa động một hồi, vẫn không phát hiện được điều gì.

Trúc Thu Lan thấp giọng nói:

– Theo tôi nghĩ ở đây rất có thể có cài đặt cơ quan.

Huy Huệ Quân hiếu kỳ hỏi:

– Cô nương bảo cài đặt cơ quan gì?

Trúc Thu Lan đáp:

– Tôi chỉ nghe mẹ tôi nói là có một số mật thất vì sợ bị người ngoài phát hiện, vả lại muốn tạo sự an toàn bí mật hơn, cho nên đã cài đặt một loại cơ quan đóng mở cửa mật thất. Cơ quan được điều khiển bằng cần nắm hay nút bấm chẳng hạn, người ngoài không biết thì sẽ không mở được cửa hầm bí mật. Cho nên chúng ta chỉ cần tìm ra chiếc cần điều khiển cơ quan là được.

Huy Huệ Quân gật đầu nói:

– Cô nương nói có lý, thế nhưng bên trong hang động tối om, chúng ta không có đèn đuốc, làm sao tìm được bộ phận điều khiển cơ quan?

Trúc Thu Lan cười đáp:

– Tôi có mang đồ đánh lửa đây.

Vừa nói nàng vừa lấy từ trong người ra một chiếc thiên lý hỏa đồng, chế tạo rất tinh xảo, “xoẹt” một tiếng, ánh lửa bật cháy lên, nàng giơ cao chiếc hỏa đồng lần bước đi vào hang động, xem xét trên vách đá tỉ mỉ.

Vách đá nhám nhở có nhiều đường nứt nẻ, nhiều lỗ hổng lớn nhỏ khác nhau, nhưng Trúc Thu Lan tựa hồ như không hề bỏ sót một lỗ hổng nào. Nàng vừa lần tìm vừa từng bước tiến sâu vào trong.

Qua một lúc chợt phát hiện ra một lỗ hổng nhỏ khác thường, nhân vì nó không sần sùi như những lỗ hổng khác mà lại trơn nhẵn, tựa hồ như thường có bàn tay người sờ đến, bất giác nàng vui mừng reo lên:

– A, có thể là đây rồi.

Vừa reo lên nàng vừa thò tay vào lỗ hổng, quả nhiên tay chạm vào một chiếc vòng sắt, liền nắm lấy, nhẹ nhàng kéo ra.

Đúng vào lúc ấy, mọi người bỗng nghe từ trong lỗ hổng một chuỗi tiếng leng keng phát ra.

Nhạc Tiểu Tuấn nhú mày nói:

– Tiếng động này hình như từ dưới đất vọng lên?

Vừa nói đến đó, tiếp liền bức tường bên phải bỗng nhiên tách ra làm hai, hai khối đá lớn chuyển động nặng nề nghe rầm rầm, cuối cùng để lộ ra một cửa thạch động khác, với những bậc cấp đi sâu xuống dưới.

Huy Huệ Quân không khỏi gật đầu thán phục:

– Trúc cô nương giỏi thật, nếu không có cô nương thì chúng tôi cả đời cũng chẳng tìm ra được chỗ này.

– Tiểu thư quá khen.

Trúc Thu Lan khiêm tốn đáp, rồi giơ cao chiếc thiên lý hỏa đồng, nói:

– Để tôi xuống trước.

Nhạc Tiểu Tuấn không yên tâm nói:

– Trúc cô nương, nên để tại hạ xuống trước.

Trúc Thu Lan cười nói:

– Không sao, đằng nào thì trong tay tôi cũng có chiếc thiên lý hỏa đồng này, nên xuống trước soi đường cho mọi người.

Nói rồi không chờ chàng phản ứng, cứ bước xuống bậc cấp bằng đá.

Nhạc Tiểu Tuấn sợ nàng gặp chuyện nên liền đi theo sát bên.

Huy Huệ Quân quay đầu nói:

– Tiểu Thúy, người ở lại đây để phòng có người đóng cửa mật thất nhất chúng ta trong này. Nếu thấy động tĩnh gì thì nhanh la lên thông báo cho chúng ta biết, nhớ chưa?

Tiểu Thúy gật đầu đáp:

– Tiểu tỳ ghi nhớ.

Huy Huệ Quân căn dặn rồi cứ bước đi theo bọn họ. Cuối cùng mới đến Tống Văn Tuấn.

Đi xuống hết bậc cấp là một con đường nhỏ hẹp, bên trái có hai cánh cửa sắt không khóa. Đẩy vào xem, thì ra đó là một gian phòng chứa những hũ rượu không, một gian khác lại chứa những gia cụ vỡ nát và củi.

Cuối con đường cũng là một cánh cửa sắt khác, nhưng bên trong là một gian phòng trống trơn, chẳng có một vật gì.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Hẳn là tại hạ đã bị giam ở trong căn phòng này.

Mọi người bước hẳn vào trong gian thạch thất.

Trúc Thu Lan đưa cao chiếc thiên lý hỏa đồng soi nhìn khắp nơi, rồi thẳng người lên nói:

– Không có chút dấu vết, chứng tỏ bọn tặc nhân đã chuyển đi nơi khác rồi.

Nhạc Tiểu Tuấn tỏ ra thất vọng nói:

– Xem ra nơi đây không phải là sào huyệt của bọn tặc nhân, chỉ là tạm thời muốn dùng làm nơi trú chân thôi.

Huy Huệ Quân nói:

– Nhưng nếu không phải là sào huyệt của bọn chúng, vậy thì thiết đặt cơ quan làm gì?

Tống Văn Tuấn cười nói:

– Cơ quan thì không có gì đáng nói, nhiều trang viện môn hộ lớn, để đề phòng đạo tặc trộm cướp, cũng đều có thiết kế mật thất với nhiều cơ quan. chỉ một cơ quan nhỏ này thì không đủ chứng minh là sào huyệt của bọn tặc.

Huy Huệ Quân khoát tay áo nói:

– Vậy chúng ta trở lên thôi.

Nói rồi cả bọn bốn người lại lục tục kéo nhau theo bậc cấp đi trở lên.

Tiểu Thúy tay vẫn nắm đoản kiếm đứng giữ cửa, chứng tỏ không xảy ra biến cố gì ở trên này. Chừng ấy cũng có thể nhận định người của Thân cô nương kia đã hoàn toàn rời khỏi nơi đây rồi.

Khi cả bốn năm người vừa ra khỏi ngọn giả sơn, thì thấy từ xa bóng Hoắc Vạn Thanh phóng nhanh đến.

Tống Văn Tuấn đón đầu hỏi:

– Hoắc tổng quản, có chuyện gì mà gấp vậy?

Bọn Nhạc Tiểu Tuấn bốn người cũng liền chạy theo Tống Văn Tuấn.

Vừa qua khỏi nhà thủy tạ, thì Hoắc Vạn Thanh đã đến đầu cầu, lão dừng lại chấp tay nói:

– Công tử, các vị ở đây, lão hủ chạy tìm khắp nơi...

Tống Văn Tuấn hỏi:

– Hoắc tổng quản đã phát hiện gì chẳng?

Hoắc Vạn Thanh đáp:

– Lão hủ đã lục soát khắp nơi, nhưng không hề thấy dấu vết khả nghi nào cả. Lúc này, lão trang chủ cho Tống Hùng đến bảo là công tử và tiểu thư phải nhanh trở lại trang.

Tống Văn Tuấn hỏi:

– Tống Hùng có nói là cha ta có chuyện gì không?

– Lão hủ có hỏi, Tống Hùng chỉ nói hình như có người từ Dương Châu đến.

Huy Huệ Quân nghe vậy thì hỏi ngay:

– Cha tôi phái người đến ư? Phái ai vậy?

Hoắc Vạn Thanh nói:

– Lão hủ không rõ lắm, Tống Hùng chỉ nói: lão trang chủ bảo công tử và tiểu thư phải tức tốc hồi trang, chừng như có việc gì rất quan trọng, chờ công tử và tiểu thư về để bàn bạc.

Tống Văn Tuấn nói:

– Ra là vậy, biểu muội, chúng ta đi thôi.

Huy Huệ Quân nghe nói có chuyện gấp thì gật đầu, rồi quay người nhìn Nhạc Tiểu Tuấn thấp giọng nói nhanh:

– Nhạc tướng công, chớ quên cuộc hẹn ở Dương Châu nhé.

o O o